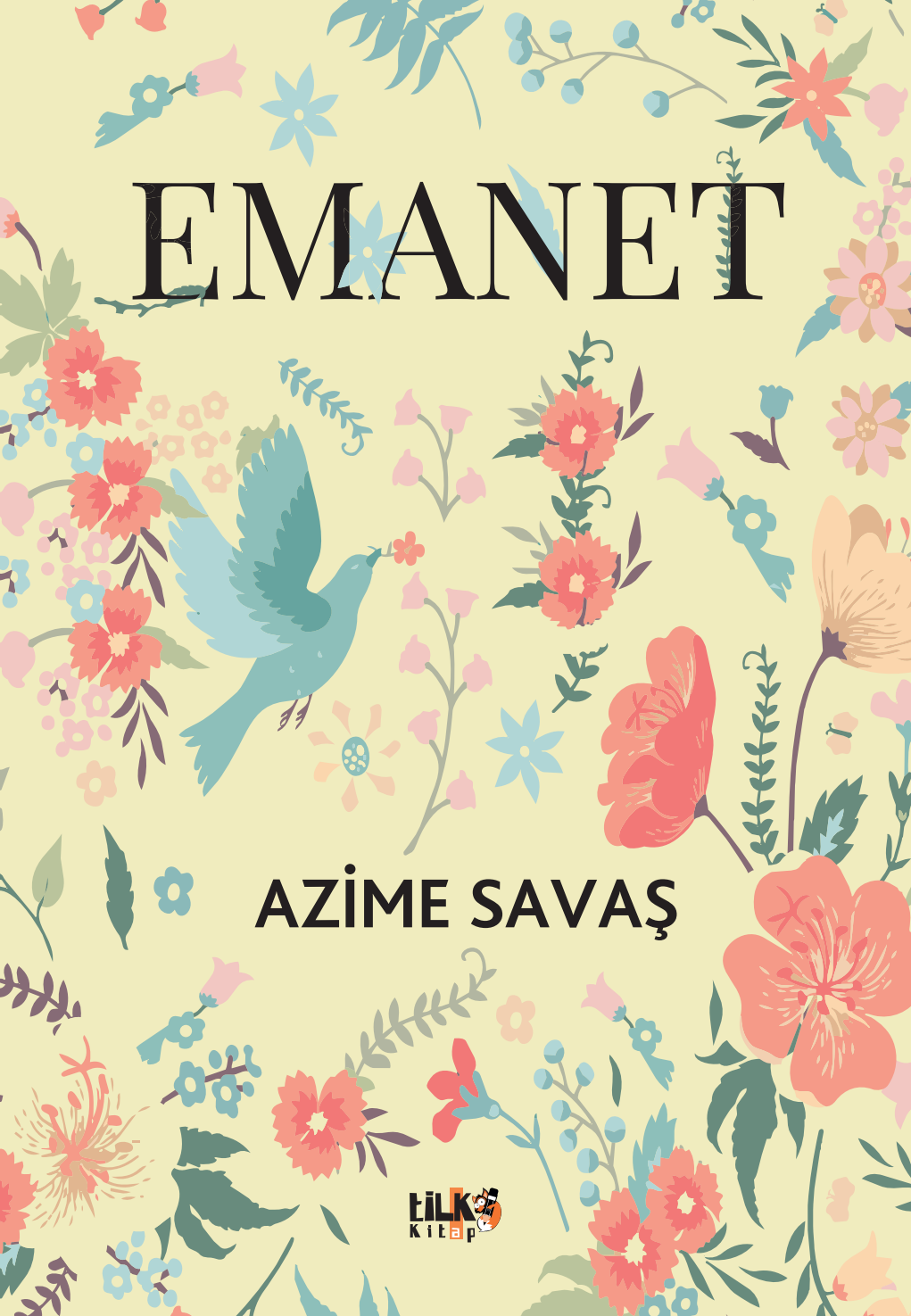
EMANET

AZİME SAVAŞ

tilki Kitap

tilki
Kitap

EMANET
Azime Savaş

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Merve Çaltekin
Sayfa Tasarım: İrem Akyol
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8579-78-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

EMANET

Azime Savaş

Anneme ve Babama

İÇİNDEKİLER

HER ŞEYE RAĞMEN 9
EMANET 27
BENİM HÂLÂ UMUDUM VAR 53
YAŞAMAK GÜZEL ŞEY 99
İKİNCİ ŞANS 141
SEV, SEVDİR, SEVİNDİR 177
HER HAYALE DUA, HER NASİBE ÇABA GEREK 199
ELBET YOLUNU BULURSUN 225

HER ŞEYE RAĞMEN

"Perişan bir hâldeyim fakat içimde kendimden bile sakladığım bir ümit var…"

Sabahattin Ali

Çınar ağaçlarıyla boydan boya kaplı geniş caddeden, başı önünde ve dalgın bir şekilde, evinin bulunduğu dar sokağa girmek üzereyken, birinin kendisine seslendiğini duyarak arkasını döndü. Baktığında, yıllardır görmediği çocukluk arkadaşı İsmet'in heyecanla ve hızlı adımlarla kendisine doğru yaklaştığını gördü.

"Ne kadar dalgınsın yahu! Seni eczanenin camından tesadüfen gördüğümden beri, yetişmek için peşinden neredeyse koşturdum. Allah'tan tam köşeyi dönecekken sesimi duydun. Nerelerdesin, neler yapıyorsun? Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Kemal, en son gördüğünde gözlüklü, biraz kilolu hatırladığı arkadaşının zayıfladığını, artık gözlük takmadığını, saç kesimi, son moda ve pahalı olduğu hemen belli olan takım elbisesi ile çok değiştiğini fark etti.

"Kusura bakma İsmet, gerçekten dalmışım. Bir an önce eve gitme telaşı ile de epey hızlı yürüyormuşum, farkında değilim. Asıl sen neler yapıyorsun görmeyeli? Dur sana bir sarılayım." dedi ve arkadaşını sımsıcak bir içtenlikle kucakladı. Sanki dün ayrılmış gibi birbirlerine sarılmış, hâl hatır sormaya de-

vam ediyorlardı. İsmet ve Kemal ilköğretim ve liseyi birlikte okumuş, aynı mahallede büyümüşlerdi. Kemal üniversite için İstanbul'a; İsmet'te Ankara'ya gidince, görüşmelerinin sıklığı hâliyle azalmış, bayramdan bayrama veya okul tatillerinde, denk gelirlerse görüşür olmuşlardı. Üniversite bitince, Kemal yurt dışına yerleşmiş ama İsmet memleketine geri dönerek, iki kuşaktır zeytinyağı ticareti yapan ve son yıllarda fabrika alarak işlerini iyice büyüten babasının yanında çalışmaya başlamıştı.

"Bu böyle olmayacak, bunca yıl sonra seni bulmuşken hemen öyle ayaküstü kısa bir sohbet ile bırakmam. Akşama benimlesin, itiraz kabul etmem." dedi, İsmet.

Kemal: "Eve gidip birkaç işimi halletmem gerek." dese de arkadaşının ısrarını kıramadı.

Birkaç saat sonra şehrin en güzel lokantasının cam kenarı bir masasında sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Yıllar önce harçlıklarını biriktirip geldikleri tarihî lokanta çok değişmişti ama yemekleri aynı lezzetteydi.

Garson, kahve ve tatlılarını servis ederken, "Sen buralardan gideli kaç yıl oldu?" diye sordu İsmet?

"On yıl oldu. İstanbul'a her sene iş için geliyorum ama buraya pek gelemedim nedense. Beş yıl önce, liseden bizim Serdar'ın düğünü için geldim ama sadece üç gün kalabildim maalesef. İstanbul'a bir reklam filmi çekimi için gelmiştim yine. Serdar'ın düğünü de denk gelince hem gelip baba evini bir görmek hem de çocukluk arkadaşları ve akrabalarımı ziyaret etmek istedim. Seni de görmeyi umuyordum ama o zaman yurt dışında olduğunu söylemişlerdi."

"Sen söyleyince şimdi hatırladım. Bizim Almanya'daki ortaklarla imzalayacağımız sözleşmede bir pürüz çıkınca apar topar Berlin'e gitmek zorunda kalmıştım. Oradaki işler tahmi-

nimden uzun sürünce maalesef düğüne katılamamıştım. Biz burada bıraktığın gibiyiz, taşrada günler üç aşağı beş yukarı aynı geçiyor. Sen bir gittin pir gittin. Buraları çoktan unuttu diyorlardı senin için."

"Öyle deme, İsmet! İnsan unutmak istese bile, inan bana, duyduğun bir şarkı, yediğin bir yemek, yıllar sonra karşılaştığın bir dost, sana geldiğin toprakları hatırlatıyor. Artık taşra ve büyükşehirler arasında o kadar büyük farklar kalmadı ki. Hem bu teknoloji çağında her şeye ulaşmak daha kolay artık, biliyorsun. Bak sen buraya mühendis olarak döndün, evlendin, çocukların oldu. Babanın işlerini büyütmesine yardım ettin. Fena mı oldu? Tam ideal bir hayat, örnek bir insan diye gösterilsen yeridir valla."

"Günümüz toplumunda ve ülkemiz şartlarında bu söylediklerin doğru ama bunlar insanın mutlu olması için yeterli değil ki. Dışarıdan bakınca zengin bir iş insanıyım, mutlu bir yuvam var, sağlıklıyım çok şükür. Ama ben bile zaman zaman kendimi, üniversiteden sonra senin gibi sinema ile uğraşsaydım, acaba nasıl bir hayatım olurdu diye düşünmekten alıkoyamıyorum."

"Sen lisede kurduğumuz hayalleri hatırlamıyor musun?" dedi Kemal.

"Ha ha ha! Hatırlamaz mıyım hiç… Amerika'ya gidip zengin olacaktık, sonra buraya gelip kendi film şirketimizi kuracaktık. Sen bir şekilde gitmeyi başardın ama ben ailemi bırakıp o kadar uzağa gitmeyi göze alamadım. O zamanki şartlar benim cesaretimi biraz kırmıştı. Anneme kanser teşhisi konduktan sonra uzun süre hiçbir şey düşünemedik zaten. O yüzden ben de apar topar buraya döndüm, babamla çalışmaya başla-

dım. Çok şükür annem o zor günleri atlatalı çok oldu. Hayat bir şekilde bana memlekete tekrar dönmeyi zorunlu kıldı. Ardından evlenip çoluk çocuğa da karışınca düzenini kurmuş oluyorsun bir şekilde."

"Senin için bu yıllar nasıl geçti peki, Amerika'da hayatın nasıl? Gittiğine değdi mi? Yoksa 'Amerikan Rüyası' sadece filmlerde mi varmış? Gerçekten çok merak ediyorum." diye, devam etti İsmet.

"Bu soruya cevap vermek benim için o kadar zor ki İsmet. Tek bir cevabı yok çünkü. Uzun yıllar ben de yolumu bulmaya çalıştım. Hayatımı yoluna koymaya çalışırken bocaladığım, pişman olduğum, hatalar yaptığım çok zamanlar oldu. Ama iyi insanlarla karşılaşmak benim kendimi motive etmemde en büyük etken oldu. Dünyanın neresine gidersen git, iyiye, doğruya ve güzele olan inancını yitirmemek insanı ayakta tutuyor galiba. Ben bunu ne kadar başarabildim orası muamma tabii."

"Bu konuda o kadar haklısın ki. Peki ama neden uzun yıllar memlekete gelmedin, sen her zaman buraları benden çok severdin. Asıl hikâye burada, baktığımız her yer, her insan neredeyse film konusu derdin. Bizim en iyi bildiğimiz, sokaklarında büyüdüğümüz, çocukluğumuzu geçirdiğimiz yerlerden beslenmeden, başka bir yeri anlatmamız özenti ve öykünmeden ileri gitmez derdin. Ama bırak buralardan bahsetmeyi, kısa filmlerinle ödüllü bir yönetmen olarak, kendi ülkeni bile anlatmadın. 'Senin için geldiği yeri unuttu, Batılılara o kadar özendi ki onlar gibi olduğunu ispat etmek için benzer hikâyeler çekmeye başladı,' diye yazan birkaç eleştiri okumuştum."

"Sen de böyle mi düşünüyorsun peki?"

"Tam olarak böyle düşünmesem de bu eleştirilerde haklılık payı yok diyemem, Kemal. Lisenin son senesinde, ikimiz de

bir gün kendi filmimizi çekmenin hayalini kurardık. Sen hatta çocukken büyükannenden duyduğun bir olayı anlatmıştın, 'İleride bunun filmini çeksek ne şahane olur,' demiştin. Benim hayatım belki başka bir tarafa savruldu ama sen bir şekilde sinema sektörüne girdin, Amerika'ya sinema okuluna bile gittin. 'Kemal şimdi hayal ettiği şeyleri başaracak ne güzel,' dedim senin için."

"Kemal, ama her şey göründüğü gibi olmayabiliyor işte." diye cevap verirken bir yandan da cebinden sigarasını çıkardı ve "Dışarıya çıkalım mı? Hatta deniz kenarına gidelim, biraz yürürüz, saat geç oldu ama senin için bir sorun olmazsa tabii…" diye sordu.

"Olur, tabii gidelim. Ben Saadet'e, yani eşime seninle karşılaştığımı ve eve geç geleceğimi söyledim zaten. Biraz deniz havası bana da iyi gelir. Bugün önce şirketteki toplantılar sonra fabrikadaki işler derken, bütün gün bunalmıştım."

İsmet, "Sen benim misafirimsin, itiraz kabul etmem!" diyerek hesabı ödedi ve birlikte arabaya binip yola çıktılar. Kemal arabanın camını açıp, "Rüzgâr çarpmasın!" diyen İsmet'e gülümseyerek: "Bu şehrin en çok kokusunu özlemişim, biliyor musun?" dedi.

"Los Angeles'tan sonra burası seni açmaz, sıkılırsın diye düşünmüştüm."

"Yok canım, estağfurullah! Sanılanın aksine geldiğim, doğup büyüdüğüm yerleri unutmadım. Tam aksine, hiç aklımdan çıkmadığı için daha da uzaklaştım."

İsmet bir yandan arabayı sahil kenarına park ederken bir yandan da ne demek istediğini anlamadım dercesine, meraklı gözlerle Kemal'e baktı. Kemal cevap vermeden arabadan indi

ve deniz kenarında ayaklarını ıslatacak kadar yürümeye başladı. Gözlerini kapattı ve "Bu dalga sesi, bu kokular hiç peşimi bırakmadı, biliyor musun? Şimdi diyeceksin ki Los Angeles'ta deniz kenarı bir şehir zaten, ne farkı var? Deniz her yerde aynı. Ama öyle olmuyormuş işte. Koskoca okyanus kenarında bile ben, bu kasabanın denizini hayal ediyordum."

Birlikte sahilde dalgaların sesini dinleyerek, yavaş yavaş yürümeye başladılar. Sanki bunca yıl görüşmemişler gibi değil de dün ayrılmışçasına, uzun uzun okul yıllarından, akıllarına gelen komik anılardan, ortak arkadaşlarından, aile üyelerinden bahsettiler.

Ama İsmet'e göre, Kemal'in bahsetmediği, o en önemli konuyu henüz konuşamamışlardı. Yıllar sonra arkadaşını doğduğu topraklara getiren sebebi merak etmiş ama cevabını tam olarak alamamıştı daha. Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, arkadaşının canının sıkkın olduğunu anlamıştı ama gecenin bu geç saatinde daha fazla üstelemek istememişti.

Yarım saat sonra Kemal:

"Artık dönelim mi? Vakit epey geç oldu. Eşin de merak eder seni şimdi." dedi.

"Sağ olsun Saadet, her konuda anlayışlıdır. Senden de daha önce ona bahsetmiştim zaten. Yıllar sonra görüşeceğimizi duyunca o da sevindi. Sana selamlarını iletti ve eve de muhakkak gelsin, hatta müsaitse buyursun pazar günü kahvaltıya gelsin." dedi.

"Benim de selamlarımı ilet lütfen. Ben de sizi ziyarete gelmeyi ve ailenle tanışmayı çok isterim."

"Amerika'ya dönüş ne zaman Kemal, hemen gitmiyorsun değil mi?"

"Yok, bir süre daha buralardayım."

Araba Kemal'in kaldığı çocukluk evinin bulunduğu sokağa geldiğinde, İsmet tekrar evine davet etti ve "Bu koca evde tek başına ne yapacaksın?" diye yineledi. Kemal'in, "Çok teşekkür ederim, burada rahatım." demesi üzerine, "Tamam, o zaman ısrar etmiyorum ama pazar günü kahvaltıya bekliyoruz bak. Gelmezsen Saadet bana acayip kızar valla. Ben de çok sevinirim. Hem benim çocuklarla da tanışırsın. Bizim büyük oğlan Ali hem oyuncu hem de senin gibi film yönetmeni olmak istiyor. Babasının yapamadığını o yapar belki, hayallerini gerçekleştirmeyi başarır, ne dersin?"

"İnşallah olur tabii, neden olmasın?" diye gülümsedi Kemal.

"O zaman, şimdilik iyi geceler. Pazar günü kahvaltıda görüşürüz. Gelmek istersen ben her gün fabrikadaki ofisteyim. Oraya da beklerim."

Cumartesi günü Kemal, akşama kadar doğup büyüdüğü iki katlı ahşap evin odalarını, elinden geldiğince topladı, düzenledi. Epeydir ihmal edilmiş olan bahçeye göz attı. Çocukluğunun geçtiği sokakları tekrar dolaştı. Uzun zaman önce kaybettiği anne ve babasının, büyükannesi ve daha o doğmadan vefat eden dedesinin mezarlarını ziyaret edip dua etti. Çok daha önce yapması gereken ama hep ertelediği birkaç telefon görüşmesi yaptı. Akşam deniz kenarındaki bir lokantada yemek yedikten sonra, aklı çeşitli fikirlerle meşgul olarak yatağına gitti ve hasret kaldığı kesintisiz bir uyku uyudu.

Sabah İsmet'e kahvaltıya gitmeden önce, çarşıda tadını hâlâ hatırladığı simitleri satan fırından simit ve dereotlu poğaça aldı. İsmet'in evi şehrin biraz dışında, yeni yapılan lüks

sitelerden birindeydi. İsmet ve eşi Saadet onu çok sıcak karşıladı. Çocukları Ali ve Emre ile tanıştı. Havuz kenarında kurulan kahvaltı masası ve sevgi dolu aile ortamı âdeta içini ısıttı. Kahvaltı sırasında, özellikle Ali'nin sinemayla ilgili üst üste sorduğu soruları, babasının "Oğlum, Kemal amcanı ilk günden bunaltma!" demesine rağmen, keyifle cevapladı. Hatta sürpriz yaparak, dün evde odasını toparlarken bulduğu-İsmet'le ilk filmlerini çekmeyi hayal ettikleri o eski kamerayı- ona hediye etti. Oğlanın heyecanını görmek, kendi gençlik günlerini hatırlatmıştı. Kahvelerini içerken İsmet, abisi Adnan'ın ailesiyle birlikte, şirket merkezini taşıdıkları İzmir'e yerleştiğini anlattı. O, İzmir'de şirketin işleriyle ilgilenirken İsmet ve babası burada, fabrika ve zeytin bahçeleriyle meşgul oluyordu.

"Kemal, senin abin hâlâ İstanbul'da değil mi?" diye sordu ve '' Onu görmeyeli de ne kadar zaman oldu, hatırlamıyorum." diye devam etti.

"Evet, Cihan abim eşi ve çocuklarıyla İstanbul'da yaşıyor. Uluslararası bir şirketin finans müdürü olduğu için çok yoğun çalışıyor. O, aslında ailesiyle yılda bir kez de olsa buraya ziyarete geliyor, sana denk gelmemiştir."

"Haklısın, karşılaşmamışız demek ki."

Kahvelerini içtikten sonra Kemal, İsmet'in eşi Saadet'e bu güzel kahvaltı için teşekkür etti ve çocuklarla da vedalaştı. Arkadaşının mutlu bir yuva kurduğunu görmek, onu da mutlu etmişti.

Ertesi gün, kendisinden beklenmeyecek şekilde sabah erkenden kalktı. Yıllardır işi gereği ve yaşam tarzından dolayı geç yatıp geç kalkmaya o kadar alışmıştı ki, güne erken başlamanın ne demek olduğunu unutmuştu âdeta. Önce, gidip aynı fı-

rından yine sıcacık simitlerden aldı. Çay demledi ve balkonda güzel bir kahvaltı yaptı. Kitaplığı karıştırdı, dolaplardan birkaç eşya ayırdı. Sonra da duşunu alıp, İsmet'i fabrikadaki ofisinde ziyarete gitti. İsmet, onu görünce şaşırdı ama sıcacık karşıladı.

"Kusura bakma, böyle habersiz geldim ama umarım müsaitsindir. Seni işinden alıkoymayayım."

"Olur mu öyle şey, ne kusuru? Aksine, gelmene çok sevindim. Dünya işi bitmez zaten."

Orta şekerli Türk kahvelerini içerken Kemal lafa girdi. İsmet ben sana niye geldim biliyor musun? Birkaç gündür seninle sohbet etmek, vakit geçirmek, yıllardır görüşmesek bile dostluğumuzun o samimiyetini kaybetmediğimizi görmek bana öyle iyi geldi ki. Buraya ilk geldiğimde, ben de seni arayacaktım ama bunca zaman sonra o bağı yeniden kurabilecek miyiz endişesi ve beni nasıl karşılayacağının tedirginliği ile cesaret edememiştim. İyi ki o gün tesadüfen karşılaştık. Böylece ben de korkularımın yersiz olduğunu anlamış oldum.

"Kemal, böyle düşünmene çok şaşırdım doğrusu. Ben seni ve dostluğumuzu hiç unutmadım ki! Uzun yıllar görüşemesek de birlikte geçirdiğimiz çocukluk ve ergenlik günlerimiz, okul yıllarımız ve paylaştığımız heyecanlar, o kadar değerli ki, unutulacak gibi değildi benim için. Lafını böldüm, kusura bakma, sen devam et lütfen."

"Aslında eski bir dost ile hasbihâl etmek, benim de geçmişim ile yeniden bağ kurmama vesile oldu. Kaç gündür, yıllar sonra buraya neden geldiğimi sormak istediğini ama nezaketinden soramadığını biliyorum, diyerek gülümsedi. Ben buraya kendimle, ailemle, çocukluğumla yeniden barışmak için geldim aslında. Amerika'da bir süredir terapiye gidiyordum.

Mutsuzdum, uyuyamıyordum ve yaptığım işten keyif almıyordum. Geçen sene bir yıllık evliliğimi sonlandırdım. Hayatıma yeni bir yön vermek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. Orada onca yıl uğraşarak, reklam ve kısa film yönetmeni olarak inşa ettiğim bir kariyerim vardı. İç dünyamdaki bu huzursuzluklarla boğuşurken, bir gün abim aradı ve burada ailemizden kalan evi satmayı düşündüğünü, iki katlı evi satıp yerine apartman dikmek isteyen müteahhidin iyi bir teklif verdiğini söyledi ve benim bu konuda ne düşündüğümü sordu. Zaten ben hiç gelip gitmiyordum, kendisi de ancak yılda bir kez ziyaret edebiliyordu. Ben, ona acele etmemesini, bu konuyu düşüneceğimi söyledim."

"İyi yapmışsın."

"O gece, artık neredeyse hiç rüya görmeyen ben; kendimi evimizin bahçesinde, limon ve zeytin ağaçları arasında gezinirken ve bahçe duvarını baştan başa saran hanımeli kokusunu içime çektiğimi görürken uyandım. Birkaç gün içinde oradaki yarım kalan işlerimi hallettim ve ilk uçakla İstanbul'a geldim. Abimi ziyaret ettim. Yengemi ve yeğenlerimi gördüm. Üniversite yıllarında dolaşmayı en çok sevdiğim sokaklarda amaçsızca dolaştım. Bazı arkadaşlarımla buluştum. Bana daha önce iş teklif etmiş olan bir yapım şirketiyle anlaşıp, epey de yüklü bir para karşılığı birkaç tane reklam filmi çektim. İki hafta sonra kendimi burada, ailemden emanet evin önünde buldum. Rumlardan kalma iki katlı taş bina hâlâ sapasağlamdı. Bahçesi bakımsızdı ama hatırladığım bazı ağaçlar duruyordu. Kimselerle görüşmeden birkaç gün yalnız başıma evde kaldım. Çocukluk hatıralarıma sarıldım. Annemi ve babamı, büyükannemi yad ettim. Abimle oyun oynadığımız, birlikte büyüdüğümüz balkonda saatlerce oturdum, düşündüm. Bunaldığımda deniz

kenarına indim. Bol bol yüzdüm, şezlonga uzanıp dalgaların sesini ve kendi iç sesimi dinledim. Ben meğer yıllardır hiç kendimle baş başa kalmamışım, bunu anladım."

"Çalıştığın sektördeki ortamın çok kalabalık olmasının da bu durumuna etkisi olmuştur bence."

"Sorma! Özellikle büyük maliyetli reklam filmi çekimlerinde set ortamı, ana baba günü gibi oluyordu. Oyuncular, kameramanlar, görüntü yönetmeni, ışık ekibi, makyaj ekibi, kuaförler, kıyafet sorumluları derken tam bir curcuna. İş sonrası da yine kalabalık ekiple bir şeyler yapmak rutinimiz olmuştu. Böyle böyle derken, bir baktım ki yıllar geçip gitmiş.

Amerika'da ilk üç yılım, sadece sektöre girebilmek, birileriyle tanışabilmek için çabalamakla geçti zaten. Bu arada garsonluk yaptım, kargo şirketinde çalıştım. Ajanslarla görüştüm, kaç kere 'ret' cevabı aldım, hatırlamıyorum bile. Zaman geçtikçe sektörden tanıştığım insanlar oldu ve ben de bir şekilde bir yapım şirketi ile anlaştım. Ama hayal ettiğim gibi film değil ancak reklam filmlerinde yer alabildim."

"Hollywood'da iş bulabilmenin ne kadar zor olduğunu, tahmin bile edemiyorum." dedi, İsmet.

"Anlatılmaz yaşanır derler ya, öyle bir şey. Orada öyle bir kast sistemi var ki kendilerinden olmayanı, kolay kolay aralarına almıyorlar. Ve ben de uzun yıllar, bunu bir itiraf olarak kabul edebilirsin, ne kadar onlara benzersem onlar tarafından o kadar kabul göreceğimi zannettim. Yaşam tarzıma, düşüncelerime hatta ismime bile yabancılaştım. Benim ikinci ismim Ozan biliyorsun, burada çok kullanmadığım için sadece kimliğimde yer alıyordu. Ama oradaki menajerim 'Kemal' yerine 'Ozzy' ismini kullanmamı tavsiye edince, o acemilik günlerim-

de benim de işime gelmişti ve bir süre sonra herkes bana böyle seslenmeye başlamıştı. Biraz çevre edinip, ismimi duyurup, para da kazanmaya başlayınca, reklam dünyasında sanki daha havalı olduğunu düşündüğüm bu isimle tanınmaya başlamıştım. Bir süre sonra rahmetli dedemden almış olduğum Kemal ismini hiç duymaz olmuştum bile. Çünkü, tek amacım orada tutunmak ve başarılı olmaktı. Geri dönmek zorunda kalmaktan ölesiye korkuyordum çünkü. Birkaç tane kısa film çektim, bir tanesi ile birkaç festivalden ödül bile aldım. Los Angeles'a sahne tasarımı okumaya gelmiş olan Seda ile tanıştıktan üç ay gibi kısa bir süre sonra evlendik. Ama ben daha kendim mutlu değildim ki bir başkasını mutlu edeyim. Hâliyle bir süre sonra, bu evliliğin ikimiz içinde acele olarak verilmiş yanlış bir karar olduğunu anladık ve dostça ayrıldık."

"Hayırlısı olsun…"

"Amerika'ya ilk gittiğimde, ne olursa olsun, başarılı olmak tek amacımdı. Bir şeyler yapmadan Türkiye'ye dönmemeye kendi kendime söz vermiştim. Ama işin içine girince bunun ne kadar zor olduğunu, anlatıldığından daha korkunç hikâyeler olduğunu gördüm. Dünyanın pek çok ülkesinden yüzlerce insan, buraya benim gibi hayal kurarak geliyordu. Birçoğu da hayal kırıklığına uğruyor; şanslıysa başka sektörde çalışıyor, ülkesine dönüyor ya da uyuşturucu ve alkol batağında yok olup gidiyordu. Bunu asla küçümsemek için söylemiyorum. Oyuncu olmak için gelip, garsonluktan öteye gidememiş onlarca insanın hikâyesini duymak o kadar sıradanlaşmıştı ki artık. En acısı da tanıştığım ama bir süre sonra intihar ettiğini duyduğum insanlardı."

"Geri dönme fikri seni neden bu kadar korkutuyordu Kemal? İnsan hayallerini gerçekleştiremeyebilir, gerçekleşse bile mutlu olmayabilir. Velev ki başaramadın ve döndün, bundan kime ne!"

"İnsan bunu yirmili yaşlarda anlamıyor işte. Giderken büyük sözler vermek, 'Başarmadan dönmeyeceğim!' diye kendi kendine yeminler etmek, seni ne olursa olsun geri gelmekten alıkoyuyor. Benim açımdan başarmak dediğin, hayallerimin aksine, film yerine reklam filmleri çekebilmek oldu. En azından dönmemek için bu işe sarıldım, para kazandım. Ama uzun metrajlı filmler çekmenin ne kadar uzak bir hayal olduğunu, gün geçtikçe daha da iyi anladım. Hep, sektörde ismim biraz daha duyulsun, daha çok para kazanayım, ileri de öyle dönerim, diye kendimi oyaladım durdum. Ama asıl sebebin bu olmadığını ben geçte olsa anladım."

"Şimdi çok merak ettim işte!" diyerek, heyecanla konuştu İsmet.

"Bunu ilk başta kabullenmem zor olsa da ben, geri dönecek bir yerim, ailem olmadığını düşündüğüm için uzun yıllar ülkeme gelmek istememişim aslında. Anne babamın arka arkaya vefatından sonra, büyükannemi de kaybetmek beni zannettiğimden daha çok etkilemiş aslında. Türkiye'ye dönsem bile kimsem yok ki düşüncesi beni giderek esir almış. Abimle de üniversiteden sonra kopmuş kendimi, kendim yalnızlaştırmışım aslında. Öyle bir ruh hâline girmişim ki sanki köksüz, yurtsuz biriymişim de dönecek bir yer yok, bir sebep de yok fikrine içten içe kendimi inandırıp, hayatımı sadece işimde başarılı olmak üzerine kurmuşum. Ne buraya geri dönebilmek ne de ait olmadığım bir dünyada var olabilmeye çalışmak… Bu ikilem de beni mutsuz etmiş işte. Ben aslında mutluluğu, başarıyı, ait olma hissini yanlış anlamışım."

"Bir ay önce her şeyi bırakıp İstanbul'a ilk geldiğimde iki gün sokaklarda amaçsızca gezdim, dolaştım. Sultanahmet Cami'nde ezan sesini duymak beni o kadar etkiledi ki içimi bir

huzur kapladı. Yıllardır bu sesi her gün duymamak bile seni ülkenden, büyüdüğün dinî inancından, geleneklerinden ve kültüründen koparmış işte. Bir de yurtsuz gibi hissediyorum diyorsun. İşte yurdun, ülken, değerlerin, ait olduğun yer burası dedim kendime. İçimdeki boşluğun en büyük sebebi buymuş, daha iyi anladım. Uçağa binerken bile bunu biliyordum zaten. İstanbul'daki işleri halledip, buraya gelince de bazı şeyler kafamda daha iyi oturdu."

"Anladığım kadarıyla bazı yeni kararlar almışsın."

"Evet, söylemek için de heyecanla sana geldim."

"Benim içinde ne güzel bir sürpriz oldu. Hadi gel fabrikanın bahçesine çıkalım, sohbetimize orada devam edelim. Hem hava alalım hem de çaylarımızı orada içeriz. Sonra istersen fabrikayı da gezeriz."

"Olur tabii…"

Sıcacık çaylar ve kekler eşliğinde fabrikanın yemyeşil bahçesinde, çınar ağacının altındaki masada sohbetlerine devam ediyorlardı. Daha doğrusu Kemal içini dökmeye, konuşmaya kaldığı yerden devam ediyordu.

"Yeni kararlar aldım demiştim ya İsmet. Hepsinden önemlisi artık tamamen burada yaşayacağım. Amerika'ya geri dönmeyeceğim. İşimi, doğup büyüdüğüm ülkemde yapacağım. Bunun için işe, ilk başta doğup büyüdüğüm evi satmayıp, restore ederek başlayacağım. Abimle de uzun uzun konuştum. Bu fikrimi, ilk ona söyledim zaten. Bunca yıllık ayrı kalmanın hasretiyle ona da içimi olduğu gibi döktüm. Dönüş kararıma çok sevindiğini söyledi. Restorasyon fikrine de sıcak baktı, destekleyeceğini söyledi. Çünkü evi ve bahçeyi hızlıca yeniden tadilattan geçirip düzenledikten sonra, amacım eve yerleşmek

ve de burada bir film atölyesi kurmak. Sinema ile ilgisi olan senin Ali gibi çocuklara, gençlere yol göstermek. Bildiğim ne varsa öğretmek istiyorum. İstanbul'dan sektörden tanıdığım bazı kişiler, oyuncular ve yönetmenler de ara sıra ders vermeye gelecekler. Reklam filmlerinden kazandıklarımla hem atölyeyi kuracağım hem de uzun zamandır aklımda olan uzun metrajlı ilk filmimi çekmeye başlayacağım."

"İşte bu habere çok sevindim doğrusu Kemal. Çok güzel düşünmüşsün gerçekten."

"Atölyede ücretsiz eğitim verebilmek, istediğim filmleri çekebilmek için ara sıra, İstanbul'a reklam filmleri çekimlerine gidip geleceğim. Böylece maddi anlamda da desteksiz kalmam."

"Beni de heyecanına ortak edeceksin o zaman. Belki sinema hayallerinden çok uzaklaştım, hayat beni bambaşka yerlere savurdu ama şimdi seni dinleyince ben de atölyeye ve çekeceğin filmlere destek olmak isterim. Şirket olarak sponsor da oluruz. Oğlum gibi hevesli gençlere hayallerini gerçekleştirme yolunda bir nebze katkımız olursa, ne mutlu bana." "Çok teşekkür ederim dostum, mahcup ettin beni."

"Senin heyecanını görünce yıllar önceki hâlimiz geldi aklıma. Bizim gibi hayalleri olan gençler daha bilinçli şekilde yol alabilirler böylece.""Bir sonraki hedefim de Belediye Başkanı ile de görüşüp, belediyemizin desteğini alarak burada bir film festivali düzenlemek olacak."

"Senin heyecanın sadece beni değil, bir süre sonra tüm şehri saracak desene."

"Dedim ya buraya geldikten sonra uykularım düzeldi, artık deliksiz uyuyabiliyorum. Beni meğer boş meşguliyetler ve

amaçsızlık uyutmayıp, mutsuz ediyormuş. Memlekete dönmek beni kendime getirdi. İnan her anlamda içim daha huzurlu artık. Burada ve İstanbul'da dönüşümlü olarak işime, hayallerime dört elle sarılacağım. İstanbul'a çok uzak değiliz ne de olsa. Günü birlik bile gidip gelebilirim. Geç de olsa, asıl ait olduğum yerin kendi memleketim olduğunu, bize özgü hikâyeleri anlatmak istediğimi hatırladım. Ayaklarım yere daha sağlam basıyor sanki. Amerika'da ne kadar boşa vakit geçirmişim, olmak istemediğim biri olmak için debelenmişim. Beni büyüten maddi manevi değerlerimi, adımı bile unutmuşum. Gelmeden önce birisi 'Ozzy' diye seslenince, 'Ozzy ne Allah aşkına!' dedim. 'Benim adım Kemal Ozan Erdemir!' diye çıkıştım adama."

"Abimle de ayrı geçen yılların acısını çıkaracağım. Her gün telefonla konuşuyoruz. Hem ben onu görmeye gideceğim hem de o ailesiyle daha sık buraya gelecek artık. Ayrıca, yeğenlerime de iyi bir amca olacağım. Atölyede onlar da eğitim almak isterler belki."

"İsterler tabii! Belki sana çekmişlerdir. Oğlum Ali'de bu habere çok sevinecek. Hatta ilk öğrencin, o olmak ister gibime geliyor. Ufaklık Emre de peşinden gelecektir muhakkak. Abisine özenip o ne isterse aynısından istiyor ama zamanla, o da kimsenin etkisi altında olmadan, kendi hayalleri ve isteklerinin peşinden koşmayı öğrenecektir nasıl olsa."

"Öğrenir tabii, yeter ki benim gibi uzun süre bocalamasın." diye, güldü Kemal. Sonra da devam etti. "Biliyor musun İsmet, ben kendimi, ne istediğimi, çocukluğumdan beri çok iyi biliyordum aslında. Sadece bir süre bunu unutmuşum, yeniden uyanmayı bekliyormuşum. Amma konuştum başını şişirmedim inşallah."

"Estağfurullah! Başım şişmedi ama çok acıktım. Hadi gidip güzel bir yemek yiyelim, senin yeni kararlarını da kutlayalım, ne dersin?"

"Hiç hayır demem valla. Ama gitmeden sana bir müjdeli haber daha vereyim o zaman."

İsmet şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Bu kadar güzel haberlerden sonra, Kemal'in daha ne söyleyeceğini çok merak etmişti doğrusu.

"Ben, yeniden evleniyorum."

"Aaa…" dedi İsmet şaşkınlıkla. "Kusura bakma dostum, çok sevindim gerçekten. Sadece beklemediğim bir haberdi."

"Benim için bazı şeyler çok hızlı gelişti ama bu sefer ne istediğimi çok daha iyi biliyorum. Doğru bir karar verdiğimden de eminim. 'Yasemin' bir fotoğrafçı ve benim burada ara sıra çalıştığım ajansla bazen o da çalışıyor. İstanbul'a yine bir reklam filmi çekimi için geldiğimde tanışmıştık. O günden sonra da her geldiğimde muhakkak onunla da görüşmüştük. Ben Amerika'dayken de ara sıra haberleşiyorduk, irtibatımızı koparmamıştık. İstanbul'a döndükten bir hafta sonra onu aradım ve buraya gelmeden önce neredeyse her gün görüştük. Uzun uzun sohbet ettik, birbirimizi daha iyi tanıdık. Bugün arayıp ona, 'Benimle evlenip, hayallerime ortak olur musun?' dedim ve o da kabul etti."

"Şimdiden tebrik ederim, Kemal. Desene çifte kutlama yapacağız. Yeter ki hep böyle güzel haberler alalım."

"İnşallah! Benim de bu saatten sonra en büyük temennim bu. Hem mutlu olmak hem de başka insanların mutlu olmasına yardım ederek, daha iyi bir insan olabilmek istiyorum."

“Mal, mülk, can, aldığımız nefes bile, bize Allah’ın birer emaneti. Ben bize verilmiş bu emaneti, senin doğduğun topraklarda, bir yatılı bölge okulu yaptırarak harcamaya karar verdim. Kocamın ve benim adımı taşıyacak bu okulda, ailesinin imkânları elvermediği için okula gidemeyen köylü çocukları, burada yatılı kalarak okumaya devam edebilsinler istiyorum. Senin anlattığın hikâyeler hep aklımdaydı, beni çok etkilemişti. Senin annen ve baban eğitiminize devam edebilin diye, Van’a taşınmışlardı ama her çocuk ve her aile için bu mümkün olamıyordu. Bu yüzden ilkokuldan sonra okuyamayan bir sürü çocuk oluyordu.” demiştin.

“Öyle oluyordu maalesef, hâlâ da olmaya devam ediyor.”

“İşte ailelerin çocuklarını yazdırabilecekleri yatılı bir devlet okulu oldu mu bir sürü çocuk için her şey değişebilir. Okuyan çocuklar belki öğretmen, hemşire, mühendis ve doktor olarak kendi doğduğu coğrafyalarda başka insanlara faydalı olacaklar. Düşünsene, iyilik silsilesi böylece hep devam edip gidecek.”

Azime Savaş, *Emanet* adlı ikinci kitabında her sayfasında tanıdık bir yüz, unutulmuş bir his ve içinize dokunacak bir cümle bulacağınız: “Her Şeye Rağmen, Emanet, Benim Hala Umudum Var, Yaşamak Güzel Şey, İkinci Şans, Sev-Sevdir-Sevindir, Her Hayale Dua-Her Nasibe Çaba Gerekir ve Elbet Yolunu Bulursun” adlı sekiz farklı hikâye ile de kırılmış insanların yeniden tutunma çabasını, hayatın sert yüzüne rağmen kaybolmayan merhameti ve insan ruhunun derinliklerinde saklı kalan umudu, sevgi ve iyiliği sıcak, samimi ve akıcı bir dil ile anlatıyor.

Çünkü bazı yollar ne kadar uzağa giderse gitsin,
insanı yine kendine çıkarır.

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579789

tilkikitap.com